

ป่า 2

หุบเหวแห่งกาลเวลา

Secret Of The Forest II: The Abyss of Time

โดย: อักษรลิขิต

ป่า 2

ผู้เขียน : อักษรลิขิต

อำนาจการผลิต : อรรถกฤต บุญทวี

บรรณาธิการ : ตะเกียงนา

ปกและรูปเล่ม : อรรถกฤต บุญทวี

พิมพ์ที่ : บริษัท อมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด(มหาชน)
376 ถนนชัยพฤกษ์ แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน
กทม. 10170

จัดทำโดย : อรรถกฤต บุญทวี

ผู้จัดจำหน่าย : บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 ถนนปลายบาง ต.มหาสวัสดิ์
อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

จำนวนครั้งที่จัดพิมพ์ : พิมพ์ครั้งที่ 1

วันที่จัดลิขสิทธิ์ : 1 สิงหาคม 2569

บทนำ

ป่า...ไม่เคยเป็นเพียงแค่สถานที่ที่เต็มไปด้วยต้นไม้ ภูเขา ลำธาร และเสียงสัตว์ป่าเท่านั้น แต่ป่า คือโลกอีกใบหนึ่ง โลกที่มีกฎของตัวเอง มีความเงียบที่พูดได้ มีเส้นทางที่ไม่มีอยู่ในแผนที่ และมีบางสิ่งบางอย่างซ่อนอยู่ลึกกว่าที่สายตามนุษย์จะมองเห็น

หลังจากการเดินทางในเรื่อง “ป่า” ภาคแรกสิ้นสุดลง หลายคนอาจคิดว่าความลับของผืนป่าถูกเปิดเผยไปแล้ว แต่แท้จริงแล้ว สิ่งที่เราเคยพบเจอ อาจเป็นเพียงประตูบานแรกเท่านั้น เพราะยังมีมนุษย์พยายามเข้าใจธรรมชาติมากเท่าไร ป่าก็ยังแสดงให้เห็นว่า ยังมีอีกหลายสิ่งที่เราไม่อาจอธิบายได้ด้วยเหตุผลเพียงอย่างเดียว

“ป่า 2” จึงเป็นการเดินทางที่ลึกกว่าเดิม อันตรรกะกว่าเดิม และลึกกลับกว่าเดิม นิยายเรื่องนี้ยังคงตั้งใจให้เป็นงานเขียนแนว **สารคดีเชิงกายผสมจินตนาการ** ที่อาศัยบรรยากาศของป่าจริง ความเชื่อพื้นบ้าน เรื่องเล่าของคนเดินป่า และความลึกกลับของธรรมชาติ มาผสมกับโครงเรื่องแบบนิยาย เพื่อให้ผู้อ่านรู้สึกราวกับได้เดินทางเข้าไปในป่าด้วยตัวเอง บางตอนอาจทำให้รู้สึกตื่นเต้น บางตอนอาจทำให้หวาดระแวง บางตอนอาจทำให้สงสัยว่า สิ่งที่เรามองไม่เห็นนั้น ไม่มีอยู่จริง หรือเพียงแค่เรายังไม่เคยเดินลึกพอที่จะพบมัน

เพราะในป่า... เสียงใบไม้ไหว อาจไม่ใช่แค่ลม รอยเท้าบนดิน
อาจไม่ใช่ของสัตว์ และลำธารที่ดูสงบ อาจเป็นเส้นแบ่งระหว่าง
โลกของเรา กับโลกที่ถูกซ่อนไว้มานานแสนนาน
ขอเชิญผู้อ่านทุกท่านก้าวเข้าสู่การเดินทางครั้งใหม่ สู่หุบเหวที่
เวลาหลงทาง สู่ลำธารที่แผนที่ไม่กล้าบันทึก และสู่ความลับของ
ผืนป่าที่อาจไม่มีวันยอมให้มนุษย์เข้าใจทั้งหมด

ป่า 2 กำลังรอให้คุณเดินเข้าไปค้นพบด้วยตัวเอง.

ตอนที่ 1 : หุบเหวแห่งกาลเวลา

บทที่ 1 : เสียงเรียกจากป่าลึก

คืนก่อนออกเดินทาง ฝนตกหนักทั้งคืน เสียงฝนกระทบหลังคาสังกะสีดังถี่เหมือนนิ้วมือของใครบางคนกำลังเคาะเรียกจากความมืด ผมนั่งอยู่ในห้องทำงานเล็ก ๆ ท่ามกลางแผนที่เก่า เข็มทิศ กล้องถ่ายรูป สมุดบันทึก และมีเดินป่าที่วางอยู่ข้างกระเป๋าสัมภาระ

บนโต๊ะมีซองเอกสารสีน้ำตาลใบหนึ่ง มันถูกส่งมาจากอำเภอเล็ก ๆ แห่งหนึ่งทางภาคเหนือ ไม่มีชื่อผู้ส่ง มีเพียงข้อความสั้น ๆ เขียนด้วยลายมือหวัด ๆ ที่หน้าซองว่า

“ถ้ายังจำเรื่องป่าได้ จงมาที่นี่ ก่อนที่ทางจะปิดอีกครั้ง”

ผมอ่านประโยคนั้นซ้ำไปซ้ำมาหลายรอบ คนทั่วไปอาจคิดว่ามันเป็นเพียงจดหมายแกล้ง หรือเรื่องแต่งจากใครสักคนที่อยากให้ผมเดินทางไปเสียเวลา แต่สำหรับคนที่เคยเข้าไปในป่าลึกจริง ๆ เคยหลงทาง เคยได้ยินเสียงที่ไม่ควรได้ยิน และเคยเห็น

สิ่งที่ไม่ได้อยู่ในแผนที่ ผมรู้ว่า บางครั้งคำเตือนที่ดูน่าบอที่สุด
อาจเป็นคำเตือนที่จริงที่สุด

ผมหยิบเอกสารข้างในออกมา มันเป็นภาพถ่ายเก่าใบ
หนึ่ง สีซีดจนเกือบเป็นน้ำตาล ภาพนั้นถ่ายบริเวณหน้าผาสูง
กลางป่าทึบ มีหมอกหนาปกคลุมอยู่ด้านล่างเหมือนทะเลสีขาว
แต่สิ่งที่สะดุดตามผมไม่ใช่หน้าผา ไม่ใช่หมอก และไม่ใช่ต้นไม้สูง
เสียดฟ้าที่ล้อมรอบ

สิ่งที่ทำให้ผมนั่งนิ่งอยู่หลายนาที คือชายคนหนึ่งในภาพ
เขายืนหันข้าง ใส่เสื้อเดินป่าสีอ่อน กางเกงขายาว หมวกปีกกว้าง
ใบหน้ามองไม่ชัด แต่ท่าทางนั้นคุ้นอย่างประหลาด ข้างหลังภาพ
มีข้อความเขียนไว้ว่า

**“หุบเหวแห่งกาลเวลา — คนที่เข้าไป ไม่ได้กลับออกมาใน
วันเดิมเสมอไป”**

ลายมือฉันไม่ใช่ลายมือของคนทั่วไป ผมจำได้ทันที มัน
เป็นลายมือของ **พรานแสง** พรานป่าชาที่ผมเคยพบเมื่อหลาย
ปีก่อนระหว่างการเดินทางในผืนป่าตะวันตก เขาเป็นคนพูดน้อย
ดวงตาคมเหมือนนกเหยี่ยว และมักจะมองเข้าไปในป่าราวกับ
เห็นอะไรบางอย่างที่คนอื่นไม่เห็น

พรานแสงเคยบอกผมไว้ประโยคหนึ่ง

“ป่าบางแห่งมันไม่ได้ซ่อนแค่สัตว์ป่า แต่มันซ่อนเวลาเอาไว้ด้วย”

ตอนนั้นผมคิดว่าเขาพูดเป็นปริศนาตามประสาคนเฒ่าคนแก่ แต่คืนนี้ เมื่อภาพถ่ายเก่าอยู่ตรงหน้า คำพูดนั้นกลับดังชัดขึ้นมาในหัว เหมือนเขายืนอยู่ข้างหลังผมและกระซิบซ้ำอีกครั้ง ผมเปิดแผนที่ที่แนบมากับซอง เป็นแผนที่ถ่ายเอกสารจากแผนที่ทหารรุ่นเก่า มีเส้นทางเดินป่า เส้นสั้นเขา ลำห้วย และหมู่บ้านเล็ก ๆ ตรงชายป่า จุดหมายถูกวงด้วยหมึกแดง บริเวณนั้นไม่มีชื่อสถานที่ ไม่มีเส้นทาง ไม่มีสัญลักษณ์อะไรเลย มีเพียงคำเขียนกำกับไว้ด้วยดินสอ

“ผาช่องลม”

ผมเคยได้ยินชื่อนี้จากคนเดินป่าบางกลุ่ม แต่ไม่มีใครพูดถึงมันตรง ๆ ส่วนใหญ่จะเล่าผ่าน ๆ แล้วเปลี่ยนเรื่อง คล้ายกับไม่อยากแตะต้องความทรงจำบางอย่าง เข่าว่ากันว่า ผาช่องลมเป็นพื้นที่ที่แปลกมาก นกไม่บินผ่าน สัตว์ป่าไม่ลงน้ำ เข็มทิศใช้ไม่ได้ เสียงคนเรียกอาจดังมาจากหุบเหว และบางคืน จะมีแสงสีเขียวลอยขึ้นมาจากใต้หน้าผา

แต่เรื่องเล่าที่น่ากลัวที่สุดไม่ใช่แสง ไม่ใช่เสียง และไม่ใช่สัตว์ป่า
มันคือเรื่องของเวลา

มีพรานคนหนึ่งเคยเข้าไปตามหาลูกวัวที่หลุดเข้าไปใน
แนวป่านั้น เขาหายไปเพียงหนึ่งคืน แต่เมื่อกลับออกมา เขากลับ
พบว่าหมู่บ้านผ่านไปแล้วเจ็ดวัน เสื้อผ้าของเขาเปื่อยเหมือนเพ็ช
ลุยฝน ทั้งที่ตลอดสัปดาห์นั้นไม่มีฝนตกเลยสักหยด

มีอีกเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องของคณะสำรวจป่าเมื่อเกือบสี่สิบ
ปีก่อน พวกเขาเดินเข้าไปสำรวจพืชหายากแถวผาช่องลม และไม่
กลับออกมาอีกเลย จนกระทั่งหลายปีต่อมา มีคนพบสมุดบันทึก
ของหัวหน้าคณะวางอยู่บนก้อนหินริมลำห้วย สภาพสมุดยังใหม่
หมึกยังไม่ซีด ทั้งที่เจ้าของสมุดหายตัวไปนานหลายสิบปี

หน้าสุดท้ายของสมุดเขียนไว้เพียงว่า

“เราเห็นตัวเราเองอยู่ฝั่งตรงข้ามหุบเหว”

ผมปิดแฟ้มเอกสารลงช้า ๆ

เสียงฝนข้างนอกเริ่มเบาลง เหลือเพียงเสียงน้ำหยดจากชายคา
ความเงียบค่อย ๆ คืบเข้ามาในห้อง ผมหันไปมองกระเป๋าดูเส้นทาง
ที่จัดไว้ครั้งหนึ่ง ความรู้สึกบางอย่างบอกผมว่า การเดินทางครั้งนี้
ไม่เหมือนครั้งก่อน

ครั้งก่อน ผมเข้าไปค้นหาความลับของป่า แต่ครั้งนี้ ดูเหมือนป่ากำลังเป็นฝ่ายเรียกผมเข้าไปเอง

รุ่งเช้า รถกระบะเก่าคันหนึ่งพาผมออกจากตัวเมือง ขับขึ้นเหนือผ่านทุ่งนา ภูเขา และถนนสายเล็กที่ค่อย ๆ แคบลงเรื่อย ๆ ยิ่งเข้าไปใกล้ชายป่า สัญญาณโทรศัพท์ก็ยิ่งอ่อนลงเหมือนโลกภายนอกกำลังถอยห่างออกไปทีละนิด

คนขับรถเป็นชายวัยกลางคนชื่อ **ลุงเพิ่ม** เขาพูดไม่มาก มือจับพวงมาลัยแน่น ดวงตามองถนนตลอดเวลา แต่ทุกครั้งที่ผมถามถึงผาช่องลม เขาจะเงิบไปสັกพักก่อนตอบ

“คนแถวนี้ไม่ค่อยอยากพูดถึงหรอกครับ”

“ทำไมครับ”

ลุงเพิ่มถอนหายใจ

“มันเป็นที่แปลก คนแถบอ่าวอย่าเข้าไปหลังเดือนดับ เพราะทางมันจะไม่เหมือนเดิม”

“ทางไม่เหมือนเดิม หมายความว่ายังไงครับ”

เขาเหลือบมองผมแวบหนึ่ง

“ตอนเช้าเป็นทางหนึ่ง ตอนออกอาจเป็นอีกทางหนึ่ง บางคนจำ
ได้ว่าเดินแค่ครึ่งวัน แต่พอกลับถึงบ้าน งานศพตัวเองจัดไปแล้ว”

ผมนิ่งไป

“ลุงเคยเห็นเองไหมครับ”

ลุงเพิ่มไม่ตอบทันที รถแล่นผ่านสะพานไม้เก่า ๆ ข้างล่างเป็นลำ
ธารน้ำขุ่นจากฝนเมื่อคืน เสียงล้อกระทกพื้นสะพานดังตึง ๆ
เหมือนเสียงกลองช้า ๆ

“ผมไม่เคยเข้าไปลึก” เขาพูดในที่สุด “แต่พอผมเคย”

“แล้วเกิดอะไรขึ้นครับ”

“แกลกลับมาแล้วไม่พูดอีกเลย”

คำตอบนั้นสั้น แต่หนักกว่าที่คิด

รถแล่นต่อไปจนถึงหมู่บ้านเล็ก ๆ ริมป่า บ้านไม้ยกพื้น
กระจายอยู่ตามเชิงเขา ควันไฟจากครัวลอยขึ้นช้า ๆ เด็กสองสาม
คนยืนมองรถผมด้วยความสงสัย ผู้ใหญ่บางคนมองแวบเดียว
แล้วรีบหันกลับไปทำงานของตัวเอง คล้ายไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับคน
แปลกหน้าที่มาพร้อมกระเป๋าดินป่า

ที่ปลายหมู่บ้าน มีศาลไม้เก่าใต้ต้นไม้ใหญ่ ผ้าแดงผูกตามกิ่งไทร
จนปลิวไหวตามลม ทั้งที่ลมแทบไม่มี

ผมลงจากรถตรงนั้น คนที่ยืนรอผมอยู่คือชายหนุ่มรูปร่างผอมสูง
ผิวคล้ำจากแดด สะพายปืนแก๊ปเก่าไว้บนบ่า เขายกมือไหว้ผม
อย่างสุภาพ

“ผมชื่อ **คำปัน** ครับ พรานแสงให้ผมมารอ”

ชื่อพรานแสงทำให้ผมรีบถามทันที

“พรานแสงอยู่ที่ไหนครับ”

คำปันมองเข้าไปในแนวป่า

“แกเข้าไปก่อนแล้วครับ”

“เข้าไปไหน”

“ผาช่องลม”

ผมชะงัก

“เข้าไปเมื่อไหร่”

คำบั่นหันกลับมาของผม ใบหน้าเขาเรียบเฉย แต่ดวงตาไม่สบายใจ

“เมื่อสามวันก่อนครับ”

ผมขมวดคิ้ว “แล้วทำไมถึงให้ผมมา”

คำบั่นล้วงกระดาษพับแผ่นหนึ่งออกจากกระเป๋าเสื้อแล้วยื่นให้ผม

“แกะฝากไว้ บอกว่าถ้าพี่มาถึง ให้เปิดอ่านก่อนเข้าป่า”

ผมรับกระดาษมาเปิด ข้างในมีข้อความสั้น ๆ เขียนด้วยลายมือเดิม

“อย่าเชื่อเวลาที่นาฬิกาบอก

อย่าเดินตามเสียงคนรู้จัก

ถ้าเห็นตัวเอง อย่าทัก

และถ้าลำธารเปลี่ยนทิศ จงรีบทหาทางกลับ”

ผมอ่านจบแล้วเงยหน้ามองคำบั่น

“นี่หมายความว่ายังไง”

คำบั่นส่ายหน้า

“ผมก็^{ู้}ไม่รู้ทั้งหมดครับ แต่พรานแสงพูดไว้ว่า รอบนี้หุบเหวมันเปิดเร็วผิดปกติ”

“หุบเหวเปิด?”

คำบั่นไม่ตอบ เขาหันไปมองศาลใต้ต้นไม้เหมือนกลัวว่าใครบางคนจะได้ยิน จากนั้นลดเสียงลง

“คนแก่ในหมู่บ้านเชื่อว่า ผาช่องลมไม่ได้เป็นแค่หุบเหวธรรมดา มันเหมือนปากทางของอะไรบางอย่าง ทุกหลายปี หมอกในหุบเหวจะลอยสูงขึ้นมา ถ้ามันสูงถึงแนวต้นไม้เมื่อไหร่ แปลว่าทางข้างล่างเปิดแล้ว”

ผมหันไปมองต้นไม้ใหญ่ ตรงโคนต้นไม้ยังมีรอยน้ำขึ้น ๆ เหมือนหมอกหรือไอน้ำเคยลอยมาถึงตรงนั้นจริง ๆ

“แล้วถ้าทางเปิด จะเกิดอะไรขึ้น”

คำบั่นตอบเบา ๆ

“ของที่หายไป อาจกลับมา”

ประโยคนั้นทำให้บรรยากาศรอบตัวเย็นลงอย่างประหลาด

ผมอยากถามต่อ แต่เสียงระฆังเล็ก ๆ ที่แขวนอยู่หน้าศาลดังขึ้น
เองหนึ่งครั้ง

กริ่ง... ไม่มีลม ไม่มีใครตะตอง

เด็ก ๆ ที่เล่นอยู่ใกล้ ๆ รีบวิ่งกลับบ้านทันที หญิงชราคนหนึ่ง
กำลังตากผ้าอยู่หน้าบ้านหยุดมือแล้วมองมาทางเรา สีหน้าเธอซีด
ลง คำบันรียบยกมือไหว้ศาล แล้วหันมาพูดกับผม

“เรารีบเตรียมของเถอะครับ ก่อนบ้ายต้องข้ามลำห้วยแรกให้ได้”

ผมพยักหน้า แม้ในใจยังเต็มไปด้วยคำถาม

ไม่นานนัก เราออกเดินจากหมู่บ้าน มีคำปันนำหน้า ผมเดิน
ตามหลังพร้อมกระเป๋านักเก็บยี่สิบกิโลกรัม เส้นทางช่วงแรก
ยังพอเห็นรอยคนใช้ เป็นทางดินแคบ ๆ ผ่านไร่ข้าวโพดเก่า สวน
กล้วย และป่าละเมาะ แต่หลังจากเดินได้เกือบหนึ่งชั่วโมง
เส้นทางก็เริ่มกลืนหายเข้าไปในป่าจริง ๆ

ต้นไม้สูงขึ้น แสงแดดน้อยลง อากาศชื้นจนเสื้อแนบหลัง เสียง
จักจั่นดังเป็นจังหวะเหมือนเครื่องจักรธรรมชาติที่ไม่เคยหยุด
ทำงาน

คำบ่นเดินเจ็บมาก เขาถู่วงรอยบนพื้นเป็นระยะ บางครั้งหยุด
ฟังเสียงป่า บางครั้งใช้มีดเหน็บพื้นแถววัลย์ที่ขวางทาง

“แถวนี้ยังเป็นป่าปกติครับ” เขาบอกโดยไม่หันมา “ถ้าเริ่มเจ็บ
เมื่อไหร่ แสดงว่าเราใกล้เขตนั่นแล้ว”

“เขตนั่นคืออะไร”

“เขตที่สัตว์ไม่อยู่”

คำตอบของเขาสั้นเหมือนเดิม แต่ทำให้ผมเริ่มสังเกตรอบตัวมาก
ขึ้น ในป่าปกติ เราควรได้ยินเสียงมากมาย เสียงนก เสียงแมลง
เสียงกิ่งไม้ไหว เสียงอะไรบางอย่างเคลื่อนไหวในพุ่มไม้ แต่เมื่อเรา
เดินลึกเข้าไปเรื่อย ๆ เสียงเหล่านั้นเริ่มลดลงทีละนิด

เหมือนมีใครค่อย ๆ หมุนปุ่มเสียงของโลกให้เบาลง จนกระทั่ง
บ่ายคล้อย เรามาถึงลำห้วยแรก น้ำไหลแรงจากฝนเมื่อคืน คำบ่น
ใช้ไม้ยาววัดระดับน้ำ ก่อนพยักหน้าให้ข้ามได้

ขณะที่ผมกำลังก้าวลงน้ำ เย็นจัดจนสะดุ้ง ผมเห็นอะไรบางอย่าง
ติดอยู่ระหว่างก้อนหินริมฝั่ง มันคือกระป๋องอาหารเก่า ผมหยิบ
ขึ้นมาดู สนิมเกาะเต็มผิวกระป๋อง ฉลากลอกเกือบหมด แต่ยังพอ
เห็นตัวเลขปีผลิตเลือน ๆ

ผมขมวดคิ่ว

กระป๋องนั้นเก่ากว่าสามสิบปี แต่เศษอาหารข้างในกลับดูเหมือน
เพิ่งถูกเปิดไม่นาน กลิ่นยังใหม่ แมลงยังตอมอยู่

คำบ่นเห็นสิ่งที่ผมถืออยู่ สีหน้าเขาเปลี่ยนทันที

“วางลงครับ”

“ทำไม”

“ออกจากเขตนี้นะ อย่าเก็บติดตัว”

ผมวางกระป๋องลงบนก้อนหินอย่างระวัง

“มันมาจากไหน”

คำบ่นมองไปตามสายน้ำ

“ลำห้วยนี้ไหลมาจากผาช่องลมครับ บางครั้งมันพาของเก่ากลับ
ออกมา”

“ของเก่า?”

“ของที่เคยหายเข้าไป”

ผมหันไปมองกระป๋องสนิมอีกครั้ง ขนแขนลุกโดยไม่รู้ตัว ถ้า
กระป๋องนี้มาจากคณะสำรวจเมื่อหลายสิบปีก่อน แล้วทำไมมันถึง
เหมือนเพิ่งถูกเปิด

คำถามนั้นไม่มีคำตอบ

เราข้ามลำห้วยแล้วเดินต่อ เส้นทางหลังจากนั้นชันขึ้น
เรื่อย ๆ พื้นดินลื่น มีใบไม้เปียกทับถมหนา บางช่วงต้องจับรากไม้
ไต่ขึ้นไป บางช่วงต้องก้มลอดใต้ซุ้มไม้ที่โค้งเข้าหากันเหมือนประตู
ธรรมชาติ ประมาณสี่โมงเย็น พายุครึ้มลงเร็วผิดปกติ ทั้งที่ยังไม่
ควรมืด หมอกเริ่มลอยต่ำตามพื้นดิน ค่ำบั้นหยุดเดินแล้วยกมือ
ขึ้นเป็นสัญญาณ ผมหยุดตาม

รอบตัวเงียบสนิท ไม่มีเสียงนก ไม่มีเสียงแมลง ไม่มีแม้แต่เสียง
ลม มีเพียงเสียงหัวใจของผมเองที่ดังอยู่ในหู

ค่ำบั้นกระซิบ

“ถึงเขตเงียบแล้วครับ”

ผมมองไปรอบ ๆ ป่าแถบนั้นต่างจากป่าที่เราเพิ่งผ่านมา
ต้นไม้สูงและตรงผิผิวธรรมชาติ เปลือกไม้สีคล้ำ ใบไม้แทบไม่ไหว
ทั้งที่หมอกเคลื่อนผ่านเหมือนมีลมหายใจบางอย่างพัดอยู่ต่ำ ๆ

บนพื้นมีรอยเท้า

ผมก้มลงดู รอยนั้นเป็นรอยรองเท้าคน ขนาดใหญ่พอสมควร ลึก
ลงไป在地面

“รอยพรวนแสงหรือเปล่า” ผมถาม

คำบั่นก้มดู แล้วส่ายหน้า

“ไม่ใช่ครับ”

“แล้วของใคร”

เขาเงยไปครู่หนึ่ง ก่อนตอบ

“ไม่รู้ครับ แต่รอยนี้เดินสวนออกมา”

ผมมองตามรอยเท้า มันมุ่งออกจากป่าลึกมาทางเรา แต่ไม่มี
รอยต่อไปข้างหลัง เหมือนเจ้าของรอยเท้าปรากฏขึ้นกลางทาง
แล้วเดินออกมาเพียงไม่กี่ก้าวก่อนหายไป

ทันใดนั้น เสียงหนึ่งดังมาจากป่าด้านซ้าย

“คำบั่น...”

เสียงนั้นเบามาก แต่ชัดเจน คำบั่นตัวแข็งทันทันที่

ผมหันไปมองเขา “ใครเรียก”

ใบหน้าของคำบั่นซีดลง “เสียงพ่อผม”

ผมนิ่งไป “พ่อคุณอยู่ที่ไหน”

คำบั่นกลืนน้ำลาย “เสียไปสิบสองปีแล้วครับ”

เสียงนั้นดังขึ้นอีกครั้ง “คำบั่น...มานี้...”

คราวนี้ใกล้กว่าเดิม คำบั่นกำมือแน่นจนเห็นเส้นเลือด เขา
หลับตา หายใจแรง เหมือนพยายามบังคับตัวเองไม่ให้หันไปตาม
เสียง ผมนึกถึงข้อความในกระดาษทันที

อย่าเดินตามเสียงคนรู้จัก

ผมรีบจับแขนเขาไว้

“อย่าไป”

คำบั่นพยักหน้าช้า ๆ แต่ผมรู้สึกได้ว่าแขนเขาลั่น เสียงนั้นเงียบ
ไปพักหนึ่ง

แล้วเปลี่ยนเป็นอีกเสียงหนึ่ง เสียงของผู้หญิง

“กลับบ้านเถอะ...”

คราวนี้ไม่ใช่เสียงที่คำบันรู้จั๊ก แต่เป็นเสียงที่ผมรู้จัก มันเป็นเสียง
ของแม่ผม เสียงนั้นเรียกชื่อผมเบา ๆ จากหลังม่านหมอก

ผมยืนนิ่งเหมือนถูกตรึงอยู่กับที่ ความทรงจำเก่า ๆ พุ่งขึ้นมาอย่าง
ไม่ทันตั้งตัว เสียงนั้นเหมือนจริงมาก จริงเสียจนหัวใจผมเจ็บ
แปลบ

คำบันหันมามองผมทันที “อย่าตอบครับ”

ผมกอดพนักแน่น มือกำสายสะพายกระเป๋าจนเจ็บฝ่ามือ เสียงนั้น
เรียกอีกครั้ง อ่อนโยน อบอุน และเศร้า ผมเกือบเฉลอχανรับ
แต่ในวินาทีนั้นเอง เสียงระฆังเล็ก ๆ ที่คำบันผูกไว้กับกระเป๋าของ
เขาดังขึ้นเอง กริ่ง... เสียงเรียกหยุดทันที หมอกด้านซ้ายแหวก
ออกเล็กน้อย เหมือนมีใครบางคนเพิ่งเดินผ่าน แต่พอผมเพ่งมอง
กลับไม่เห็นอะไรเลย คำบันไม่รอช้า เขาดึงแขนผมให้เดินต่อ

“ต้องไปให้พ้นตรงนี้ก่อนมีดีครับ”

เราเร่งฝีเท้าโดยไม่พูดอะไรอีก เส้นทางเริ่มลาดขึ้นสู่สันเขา หมอก
หนาขึ้นเรื่อย ๆ จนมองเห็นข้างหน้าได้ไม่เกินสิบเมตร ผมรู้สึก

เหมือนเราไม่ได้เดินอยู่ในป่า แต่กำลังเดินอยู่ในความทรงจำของใครบางคน

ประมาณเกือบค่ำ เรามาถึงลานหินกว้างบนสันเขา คำบันบอกว่าจุดนี้พอพักค้างคืนได้ เพราะอยู่สูง น้ำไม่ท่วม และห่างจากแนวหมอกหนาที่ลอยอยู่ต่ำกว่า

เรากางเต็นท์เล็กสองหลัง จุดเตาแก๊สต้มข้าวง่าย ๆ ไม่มีใครพูดมาก ความเงียบของป่าทำให้อาหารทุกคำฝืดคอไปหมด

หลังอาหาร คำบันหยิบถุงผ้าเล็ก ๆ ออกมา ข้างในมีข้าวสาร ด้ายแดง และมีดเล่มเล็ก เขาวางของเหล่านั้นไว้หน้าทางเข้าเต็นท์

“กันอะไรครับ” ผมถาม

“กันหลงครับ”

“หลงทาง?”

คำบันมองผมนิ่ง ๆ “หลงเวลา”

ผมไม่ถามต่อ

คืนนั้น ผมนอนไม่หลับ เสียงป่าเงียบเกินไป เงียบจนได้ยินเสียงนาฬิกาข้อมือของตัวเองเดิน ตึก...ตึก...ตึก...

ผมยกมือขึ้นดู เวลา 22.17 น. ผมหลับตาพยายามพัก แต่
ไม่กี่นาทีต่อมา เสียงนาฬิกาปลุกดังเร็วขึ้น ตึกตึกตึกตึกตึก...
ผมลืมตาทันที ยกนาฬิกาขึ้นดูอีกครั้ง เช้ามีวินาทีหมุนเร็วผิดปกติ
มันวิ่งวนรอบหน้าปัดอย่างบ้าคลั่ง เช้ามีนาฬิกาขยับตามไปที่ละช่อง
ราวกับเวลาทั้งหมดกำลังถูกดูดไปข้างหน้า

22.18

22.30

23.05

00.40

ผมรีบถอดนาฬิกาออกแล้วโยนไว้ข้างตัว

ทันใดนั้น นาฬิกาหยุดนิ่ง เวลาแสดงอยู่ที่ 03.13 น. แต่ข้างนอก
เดี๋ยวยังมีดสนิท ผมนั่งตัวแข็งอยู่ในความมืด หัวใจเต้นแรง
ก่อนจะได้ยินเสียงฝีเท้าเบา ๆ เดินวนอยู่นอกเดิรท์ กรอบแกรบ...
กรอบแกรบ... เสียงนั้นหยุดตรงหน้าเดิรท์ผม แล้วมีเงาคนทอด
ผ่านผ้าเดิรท์ เงานั้นสูง ผอม สะพายบางอย่างไว้บนหลัง คล้าย
กระเป๋าดูเดินป่า ผมกลั้้นหายใจ เสียงหนึ่งดังขึ้นจากข้างนอก
“ออกมาเถอะ...” ผมจำเสียงนั้นได้ ไม่ใช่เสียงพรานแสง
ไม่ใช่เสียงคำบ่น ไม่ใช่เสียงแม่ แต่เป็นเสียงของผมเอง เสียงนั้น
พูดซ้ำ ๆ ซัด ๆ

“ถ้าอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในหุบเหว ก็ออกมาเถอะ”

ผมเอื้อมมือไปจับมิดเดินป่าข้างตัวอย่างช้า ๆ เจาหน้าเต็นท์ขยับเล็กน้อย เหมือนคนข้างนอกกำลังโน้มตัวลงมาใกล้ แล้วเสียงนั้นก็กระซิบประโยคหนึ่ง

ประโยคที่ทำให้เลือดในตัวผมเย็นวาบ “พรานแสงไม่ได้หายไปสามวัน...” เจานั้นหยุดนิ่ง ก่อนพูดต่อ

“เขาหายไปสามสัปดาห์แล้ว”

บทที่ 2 : นาฬิกาที่เดินย้อนกลับ

“พรานแสงไม่ได้หายไปสามวัน...”

เสียงนั้นหยุดไปชั่วขณะ ก่อนจะพูดต่อช้า ๆ

“เขาหายไปสามสัปดาห์แล้ว”

ผมนั่งนิ่งอยู่ในเต็นท์ มือเย็นเฉียบ ทั้งที่อากาศรอบตัวอบอุ่น จวนเหวอซีมเต็มแผ่นหลัง เสียงนั้นไม่ได้ดังชัดเหมือนคนยืนพูดอยู่ใกล้ ๆ แต่มันเหมือนดังลอดผ่านผืนป่า ผ่านหมอก ผ่านคั่นมิด และผ่านบางสิ่งที่มองไม่เห็น